

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XXXI. Quomodo Athanasius ad Imp. confugerit, cūm Episcopi defensionem
ispius in secunda accusatione non admisissent.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

τὴν χεῖρα· πάλιν ὁ νομιζὼν ἰωντιῶν τῆς ἐτέρας ὑπερεῖδεν αὐτόν, μικρὸν παρεκλύσας, ἀμφιβόλους κατέστησεν· εἶτα μὴ μελλήσας, καὶ τὸ ἕτερον ἀνελίξας μέσθῳ, καὶ τὴν ἑτέραν τῶν δροσενίω χεῖρα ἐπέδειξεν· ἔτω τὴν εἴτε πρὸς εὐὴν παρεῖτας δροσενίῳ μὲν, ὡς ὁρᾷτε, τὰς δύο χεῖρας ἔχων ἐφένευσεν· τῆς τρίτης ὅ τὸν τόπον ὄθεν ἀφῆσεν, δεικνύτωσαν ὁ κατήγορος.

Κεφ. λ΄.

Ἦ: ἀθανάσιος ἐπὶ τῇ πρώτῃ κατηγορίᾳ ἀδῶν ἐνριζέντο, οἱ κατήγοροι Φυγῆ ἐχρήσαντο

Τούτων ἔτος Ἰη δροσενίω πρᾶχθέντων, ἐν ἀμυχανία μὲν ὁ ῥάβδαντες τὸν δόλον κατέστησαν· ἀχαῖος ὁ ἰοαννης, ὁ κατήγορος, τὴν δικαστήριον διαδύς, ἐν τῷ θεοῦ δὲ δέφυγε· καὶ ἔτω μὲν ταύτην τὴν κατηγορίαν ἀθανάσιῳ ἀπέδυσσάτο, μηδεμίᾳ χερσὶ μὲν ὡς ἀγαθῆ, ἐξ ἀρρῆ γδ, ὡς καλαπλήξῃ εὐὴν συκοφάντας καὶ μόνῃ τῶν δροσενίω ἡ ζωῆ.

Κεφ. λα΄.

Ἦ: οἱ τὰς ἐπὶ τῇ δευτέρᾳ κατηγορίᾳ ἀπολογίας ἀθανάσιος μὴ καταδεδειγμένων τῶν ἐπισκόπων, ἀθανάσιῳ πρὸς τὴν βασιλείαν ἀνιδραμῆν

Ἐπεὶ ὁ ταῖς κτ' μακαρίω συκοφαντίαις, ταῖς νομικαῖς ἐχρήσατο ὡς ἀγαθῆ καὶ πρῶτον μὲν εὐὴν ἐν εὐσέβειον ὡς ἐχθρὸς παρεγράφετο, φάσκων μὴ εἶναι Ἰη ἀντιδικῶν κρινεῖσθαι· ἐπατα ὁ καὶ δεικνύσας, εἰ ὁ κατήγορος ἰσχύρας ἀληθῶς πρᾶσεν ἔχθρῳ ἀξίαν· ἔτω γδ καὶ ἐν τῇ κατηγορίᾳ ἐγγράφῳ ἐπὶ τῶν τέτων ἐδῆνα λόγον ὁ κείτῃ ἀπεστέδεναντο, εἰσῆχθη μὲν ἡ κτ' μακαρίω δίκη ἀτονησάντων ὁ τῶν κατηγορῶν, ὡς ἐβόησαν ἐλάμβανεν ἡ ἀκρόασις, ἐφ' ᾗ ὡς ἀγαθῆ γνέσθαι τὸν μαρεῶτην τινὰς, ἵνα Ἰη τῶν τόπων ζητηθῆτα ἀμφιβόλα· ὡς ὁ ἀθανάσιῳ πεμπομένους εἶδεν ἐς παρεγράφετο. ἐπέμπετο γδ θεογνῆς, μαρίω, θεοδωρῆ, μακεδόνῳ, ἰάλης, ἔρσάκι· εἶσα Ἰη δροσενίαν εἶναι καὶ δόλον τὰ γινώσκοντα. ἐβόη γδ δίκαιον εἶναι, μακαρίω μὲν τὸν πρᾶσεν ἕτερον ἐν δεσμοῖς εἶναι, τὸν ὁ κατήγορος

A ostendit. Rursus nonnullis suspicantibus altera eum manu mutilatum esse, aliquantulum moratus, ancipites eos harere permisit. Deinde abjecta mora, cum alterum pallii latus reduxisset, alteram quoque Arsenii nudavit manum: & eos, qui aderant compellavit his verbis, Arsenius quidem, ut videtis, ambas manus habere deprehenditur. Tertia vero undenam excisa sit, ostendant nobis accusatores.

CAP. XXX.

Quomodo post primam accusationem, cum Athanasius innocens esset inventus, accusatores fuga se proripuerint.

His de Arsenio ita gestis, ad inopiam consilii redacti sunt, qui fraudem hanc struxerant. Achab vero, qui & Joannes alio nomine vocabatur, accusator Athanasii, se ex iudicio subducens, in ipso tumultu aufugit. Et hanc quidem accusationem Athanasius ita depulit, nulla usus exceptione. Considebat enim futurum, ut vel sola Arsenii viventis presentia calumniatores stupore percelleret.

CAPUT XXXI.

Quomodo Athanasius ad Imp. confugerit, cum Episcopi defensionem ipsius in secunda accusatione non admisisse.

IN refellendis vero accusationibus, quae contra Macarium fuerant intentatae, legitimis usus est exceptionibus. Ac primum quidem, Eusebium & socios tanquam inimicos rejecit, cum diceret, non debere quenquam ab adversariis judicari. Deinde vero, prius probandum esse dixit, quod accusator Ischyrae presbyteri dignitatem revera adeptus esset. Ita enim scriptum erat in accusationis libello. Sed cum iudices harum exceptionum nullam rationem haberent, Macarii causa introducta est. Cum vero accusatores languerent ac prope iam deficerent, dilata est causae cognitio, donec in Marcotem quidam missi, de omnibus controversiis illic inquisivissent. Porro Athanasius cum eos ipsos mitti videret, quos rejecerat: missi enim erant Theognis, Maris, Theodorus, Macedonius, Valens & Ursicius; exclamavit, fraudem infidiasque esse ea, quae gerebantur. Iniquum enim esse, ut Macarius quidem presbyter in vinculis detineretur; accusator ve-

ro unâ cum iudicibus ejus inimicis proficeretur: quò scilicet ex una tantum parte monumenta fierent actorum. Hęc vociferatus Athanasius, & tum Episcopus omnes, qui in concilio aderant, tum Dionysium ex consulari contestatus; cum nemo esset, qui ipsi attenderet, clam se inde subduxit. Cæterum, qui in Mareotem missi fuerant, ex una tantum parte confectis actis; quasi verissima essent, quæ accusator detulerat, Tyrum reversi sunt.

CAP. XXXII.

Quomodo Athanasius, cum discessisset, Synodali sententia depositus est.

ET Athanasius quidem discedens, rectâ ad Imperatorem se contulit. Synodus verò primo quidem absentem condemnavit, eo quòd judicium deseruisset. Postquam vero etiam acta, quæ in Mareote confecta fuerant accessere, depositionis sententiam adversus eum tulerunt; multis eum probris onerantes in depositionis libello; de eo vero, quòd calumniatores in accusatione cædis Arsenii turpiter victi fuissent, prorsus reticentes. Arsenius vero, qui occisus dicebatur, ab illis susceptus est. Qui priùs quidem Melitianorum sectæ fuerat Episcopus; tunc vero tanquam Hypselitarum urbis Episcopus, depositioni Athanasii subscripsit. Atque ita, quòd mirabile est, is, qui interfectus ab Athanasio dicebatur, vivus deposuit Athanasium.

CAPUT XXXIII.

Quomodo Synodus relicta Tyro venit Hierosolymam: atque illic celebratis encaniis nova Hierusalem, Arium in communionem recepit.

INterea Imperatoris afferuntur literæ, quibus jubebatur, ut Synodus ad novam Hierusalem quamprimum se conferret; Statim igitur relicta Tyro Hierosolymam profecti sunt. Ubi cum solenne festum ob dedicationem locorum celebrassent, Arium quidem unâ cum sociis in communionem recipiunt; obtemperare se dicentes Imperatoris literis, quibus certiores ipsos fecerat, fidem se Arii & Euzoii penitus perspectam habere. Ad Alexandrinam autem Ecclesiam scripserunt; omni jam exturbato livore, res Ecclesiæ in summa pace ac tranquillitate esse constitutas; & Arium, quippe qui prænitentia ductus veri-

ἀμα τοῖς ἐχθροῖς διακασαῖς ἐνωμα, ἔφ' ὃ τε ἐκ μονομερῆς πράξεω ὑπομνημάτων ποιήσαδς ταῦτα βοῶντος τῆ ἀθανασίῃ, καὶ διαμαρτυρομένης τό τε κοινόν τῆς συνόδου, καὶ τὸν ἀπὸ ὑπατικῶν διονύσιον, ὅς ὡς ἐδ' εἰς αὐτὸ λόγον ἐποίητο, διαλαθὼν ἀνεχώρησεν. Ὁ μὲν ἐν ἄποσταλέντες εἰς τὴν μαρκεώτην, ἐκ μονομερῆς ὑπομνήματα ποιήσαντες ὡς ἀληθῶς γνησμένων, ἀὸ κατήγορο ἔλεγχον, εἶχον.

Κεφ. λβ.

Ὅτι ἀθανασίῳ ἀναχωρήσαντι, οἱ τῆς συνόδου καθάρσει αὐτὸν ἰψήφισαντο.

ΚΑὶ ἀθανασίῳ μὲν ἀναχωρήσαντι, πρὸς τὸν βασιλέα ἀνέδραμν' ἡ σύνοδος, ἢ πρῶτον μὲν ἐρήμην αὐτὸν κατεδήτησεν, ὡς ἔχει τὰ ἐν τῷ μαρκεώτῃ πεπερασμένα σιωπήσασε, καθάρσει ἰψήφισαντο, πολλὰ ἐν τοῖς καθάρσει αὐτὸν λοιδορήσαντες, καὶ τῆς ἐπὶ τῷ φόβῳ κατηγορίας τῆ συκοφαντῶν τὴν ἠπὴν ἀποσιγήσαντες, ἐδέξαντο ἢ καὶ αὐτὸν δρσένιον, τὸν ἀνηγήδς λεγόμενον, ὅς πρῶτον μὲν τῆς μελίμανῶν θρησκείας ἐπισκοπῆ ἴω. τότε ἔεις τὴν κ' ἀθανασίῃ καθάρσει, ὡς τῆς ὑψηλοπολιτῶν πόλεως ἐπισκοπῆ καθυπέγραψε, καὶ τὸ πρῶτον ὅς, ὁ λεγόμενος ἀνηγήδς ὑπὸ ἀθανασίῃ, ζῶν καθάρσει τὸν ἀθανασίον.

Κεφ. λγ.

Ὅπως ἡ σύνοδος ἀπὸ τῆς τύρου ἐπὶ τὰ ἱεροσόλυμα πρὸς ἰεροσόλυμα, καὶ τὰ ἐκ καίρια πρὸς αὐτὸν τῆς ἱεροσολύμων, τὴν ἀρεῖον εἰς κοινοῦσαν ἐδέξαντο.

ΠΑρεὴν ἔ' ἐν τῷ γραμματῆ βασιλέως, ὁσημαίνοντα ἐπὶ τὴν νεαν ἱεροσολύμων ἀπέδεν τὴν σύνοδον, ἐν τῷ τε ὡς εἶχον, ἐκ τῆς τύρου ἀπεδύως ἐπὶ τὰ ἱεροσόλυμα ἐπέρευοντο, πάνδημον ἢ ποιήσαντες ἐορίην ἐπὶ τῇ καθιέρωσὶ τῆ ἰσοπων, ἀρεῖον μὲν καὶ ἰσὸς ἀρεῖον τὸν ἐδέξαντο, τοῖς βασιλέως γραμμασι παθαρχειν λέγοντες, δι' ὧν δεδηλώκα αὐτοῖς πεπειδς ἀρεῖ τ' πρὸς εὐδεία καὶ ἐν τῷ εἰρησῶν ἔγραφο ἢ καὶ τῇ ἀλεξανδρῶν ἐκκλησίᾳ, ὡς πάντοδς ἐξομῶντ' ὅ φθόνος, ἐν εἰρήνῃ τὰ τῆς ἐκκλησίας καθέστηκε πρῶτα, καὶ δι' ἀρεῖας